

शिवभुजङ्गम्

3. சிவபுஜங்கம்

(1)

गलद्धानगण्डं मिलद्भृङ्गण्डं
चलद्धारुशुण्डं जगत्राणशौण्डम् ।
कनद्दन्तकाण्डं विपद्भृङ्गचण्डं
शिवप्रेमपिण्डं भजे वक्रतुण्डम् ॥

கலத்தான கண்டம் மிலத் ப்ருங்க ஷண்டம்
சலச்சாருசுண்டம் ஜகத்ராண செளண்டம்!
கனத்தந்த காண்டம் விபத்பங்க சண்டம்
சிவப்ரேம பிண்டம் பஜே வக்ரதுண்டம்!!

மதஜலம் பெருகி ஓடுவதால் கூட்டம் கூட்டமாக
நாடிவரும் தேனீக்கள் குழுமிய தாடைகளும், அசைந்தாடும்
துதிக்கையும், உலகத்தைக்காக்கத் துடிக்கும் வீறும், பளபளக்கும்
கொம்புகளும், விபத்துக்களை ஓடுக்குவதில் துடிப்பும்,
சிவா-சிவன் இவ்விருவரின் அன்புக்கலவையாயும் அமைந்த
வக்ரதுண்டரை சேவிக்கிறேன்.

(2)

अनाद्यन्तमाद्यं परं तत्वमर्थं
चिदाकारमेकं तुरीयं त्वमेयम् ।
हरिब्रह्ममृग्यं परब्रह्मरूपं
मनोवागतीतं महःशैवमीडे ॥

அநாத்யந்த மாத்யம் பரம் தத்வமர்தம்
சிதாகாரமேகம் தூரீயம் த்வமேயம்!
ஹரிப்ரஹ்மம்ருக்யம் பரப்ரஹ்மரூபம்
மநோவாகதீதம் மஹ: சைவமீடே!!

முதலும் முடிவுமில்லாதவர், முதன்மையானவர், தத்வப்பொருளானவர், ஞானவடிவானவர், அளவுக்கு எட்டாதவர், துரியமானவர், ஹரியும் பிரம்மாவும் தேடும் பரப்ரஹ்மமே யானவர், மனம், வாக்கு இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டதுமான சிவஜ்யோதியை துதிக்கிறேன்.

(3)

स्वशक्त्यादिशक्त्यन्तसिंहासनस्थं
मनोहारिसर्वाङ्गरत्नोरुभूषम् ।
जटाहीन्दुगङ्गास्थिशम्याकमौलिं
पराशक्तिमित्रं नुमः पञ्चवक्त्रम् ॥

ஸ்வஸக்த்யாதிஸக்த்யந்த ஸிம்ஹாஸநஸ்தம்
மநோஹாரி ஸர்வாங்க ரத்னோரு பூஷம்!
ஜடாஹீந்து கங்காஸ்திஸம்யாக மௌலிம்
பராஸக்தி மித்ரம் நும:பஞ்சவக்த்ரம்!!

தனது ஸக்தியில் தொடங்கி ஆதிஸக்தியில் முடியும் சிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்து, அழகிய உடம்பு முழுதும் ரத்னாங்கி பூண்டவரும், ஜடை ஸர்ப்பம், சந்திரன், கங்கை, சம்யாகம் இவற்றை தலையில் கொண்ட வரும், பராஸக்தி துணைவரு மாகிய பஞ்சமுக சிவனை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன்.

(4)

शिवेशानतत्पूरुषाघोरवामा -
दिभिः पञ्चभिर्हृन्मुरवैः षड्भिरङ्गैः ।
अनौपम्य षट्त्रिंशतं तत्त्वविद्या -
मतीतं परं त्वां कथं वेत्ति को वा ॥

ஸிவேஸாந தத்பூருஷாகோர வாமா -
திபி: பஞ்சபிர்ஹ்ருந்முகை: ஷட்பிரங்கை:!
அனௌபம்ய ஷட்த்ரிம்ஸதம் தத்வவித்யா
மதீதம் பரம் த்வாம் கதம் வேத்தி கோவா!!

சிவன், ஈசானன், தத்புருஷன், அகோரன், வாமதேவன் ஆகிய ஐந்து முகங்களுடனும், ஆறு அங்கங்களுடனும், இணையில்லாத முப்பத்தாறுதத்துவங்களுக்கு அப்பால் உள்ள பரம் பொருளாகிய தங்களை யார் எப்படி தெரிந்து கொள்ள முடியும்?

(5)

प्रवालप्रवाहप्रभाशोणमर्धं

मरुत्वन्मणिश्रीमहःश्याममर्धम् ।

गुणस्यूतमेतद्वपुः शैवमन्तः

स्मरामि स्मरापत्तिसंपत्तिहेतोः ॥

ப்ரவால ப்ரவாஹ ப்ரபாஸோணமர்தம்

மருத்வன் மணி ஸ்ரீமஹ: ஸ்யாமமர்தம்!

குணஸ்யூதமேதத் வபு: ஸைவ மந்த:

ஸ்மராமி ஸ்மராபத்திஸம்பத்தி ஹேதோ:!!

பவழம் போன்று சிவப்பான ஒரு பகுதியும், இந்திரநீலம் போன்று கருநீலமான மற்றொரு பகுதியும், குணம் என்ற ஒரே கயிறு மூலம் இணைக்கப்பட்ட சிவஸ்வரூபத்தை காமவிகாரமழிய தியானம் செய்கிறேன்.

(6)

स्वसेवासमायातदेवासुरेन्द्रा-

नमन्मौलिमन्दारमालाभिषक्तम् ।

नमस्यामि शंभो पदाम्भोरुहं ते

भवाम्भोधिपोतं भवानीविभाव्यम् ॥

ஸ்வஸேவாஸமாயாத தேவாஸுரேந்த்ரா

நமந்மௌலி மந்தாரமாலா பிஷக்தம்!

நமஸ்யாமி ஸம்போ! பதாம்போருஹம் தே

பவாம்போதி போதம் பவானீ விபாவ்யம்!!

ஹேஸம் போ! சம்சாரக் கடலைக்கடத்திவிடும் படகு போன்ற தங்களது திருவடித்தாமரையை நமஸ்கரிக்கிறேன் அது,

தங்களை சேவிக்க வந்த தேவாஸுரர்களின் தலைகளிலுள்ள
மந்தாரமலர்கள் படிந்து, பவானீ தேவி காணத்தக்கதாய்
மிளிக்கிறது.

(7)

जगन्नाथ मन्नाथ गौरीसनाथ
प्रपन्नानुकम्पिन्विपन्नार्तिहारिन् ।
महः स्तोममूर्ते समस्तैकबन्धो
नमस्ते नमस्ते पुनस्ते नमोऽस्तु ॥

ஐகந்நாத! மந்நாத! கௌரீஸநாத!
ப்ரபன்னானுகம்பிந் விபந்நார்திஹாரிந்!
மஹ:ஸ்தோம மூர்த்தே ஸமஸ்தைகபந்தோ!
நமஸ்தே நமஸ்தே புனஸ்தே நமோஸ்து ॥

உலகத்தையும் என்னையும் காத்தருளும் கௌரீ
மணாளனே! சரணமடைந்தோரை இரக்கமுடன் காப்பவரே!
தீதுற்றோர் துன்பம் துடைப்பவரே! ஜ்யோதிருபங்கொண்
டவரே! உலகின் ஒரே பந்து வான உமக்கு நமஸ்காரம்,
நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

(8)

विरूपाक्ष विश्वेश विश्वादिदेव
त्रयीमूल शंभो शिव त्र्यम्बक त्वम् ।
प्रसीद स्मर त्राहि पश्यावमुक्तयै
क्षमां प्राप्नुहि त्र्यक्ष मां रक्ष मोदात् ॥

விருபாக்ஷ! விஸ்வேஸ! விஸ்வாதிதேவ!
த்ரயீமூல ஸம்போ ஸிவத்ர்யம்பக த்வம்!
ப்ரஸீத! ஸ்மர, த்ராஹி பர்யாவமுக்தயை
க்ஷமாம் ப்ராப்நுஹி த்ர்யக்ஷ மாம் ரக்ஷ மோதாத் ॥

விருபாக்ஷ, விஸ்வேஸ! தேவாதிதேவ! வேதமூலனே!
சம்போ, சிவ, திரியம்பக, அருள்பாலிப்பீராக! மறவாமல்
காப்பாற்றுவீராக! மோக்ஷமளித்து, என்னை காத்தருள பெருமை
கொள்வீராக!

(9)

महादेव देवेश देवादिदेव
स्मरारे पुरारे यमारे हरेति ।
ब्रुवाणः स्मरिष्यामि भक्त्या भवन्तं
ततो मे दयाशील देव प्रसीद ॥

மஹாதேவ! தேவேஸ! தேவாதிதேவ!
ஸ்மராரே! புராரே! யமாரே! ஹரேதி!
ப்ருவாண: ஸ்மரிஷ்யாமி பக்த்யா பவந்த
ததோ மே தயாஸீல தேவ ப்ரஸீத ॥

மஹாதேவ! தேவேஸ! தேவாதிதேவ! ஸ்மராரியே!
புராரியே! யமாரியே! ஹரனே என்று பக்தியுடன் உம்மை
தியானிக்கிறேன். தயை காட்ட வேண்டுமே! எனக்காக அருள
வேண்டுமே!

(10)

त्वदन्यः शरण्यः प्रपन्नस्य नेति
प्रसीद स्मरन्नेव हन्यास्तु दैन्यम् ।
न चेत्ते भवेद्भक्तवात्सल्यहानि
स्ततो मे दयालो सदा संनिधेहि ॥

த்வதந்ய: ஸரண்ய: ப்ரபன்னஸ்ய நேதி
ப்ரஸீத ஸ்மரந்நேவ ஹந்யாஸ்து தைந்யம் !
நசேத் தே பவேத் பக்தவாத்ஸல்யஹாநி:
ததோ மே தயாலோ ஸதா ஸந்நிதேஹி ॥

ஶரணமடைந்தவருக்கு தாங்களன்றி வேறு காப்போ
ரில்லை - என்று எண்ணி, அருளன்போடு எனது ஏழ்மையைப்
போக்கிவிடுங்கள். இல்லையெனில் 'பக்தனுக்கு அன்பன்' என்ற
பெயர் தீதுறுமே. அதனால், ஹேதயாபரணே! என்முன்னே
தோன்றுவீராக!

(11)

अयं दानकालस्त्वहं दानपात्रं
भवानेव दाता त्वदन्यं न याचे ।
भवद्वक्तिमेव स्थिरां देहि मह्यम्
कृपाशील शंभो कृतार्थोऽस्मि तस्मात् ॥

அயம் தாநகலஸ்த்வஹம் தாநபாத்ரம்
பவாநேவ தாதா; த்வதநயம் நயாசே!
பவத்பக்திமேவ ஸ்திராம் தேஹி மஹ்யம்
க்ருபாஸீல ஶம்போ! க்ரிதார் தோஸ்மி தஸ்மாத் ॥

ஹேக்ருபாலா! ஶம்போ! இதுவே கொடுப்பதற்கு நல்ல
நேரம்; நானே கொடுப்பதை ஏற்கத் தகுந்தவன். தாங்களே
கொடுப்பவர். தங்களையன்றிவேறு எவரையும் வேண்டேன்.
உம்மிடம் ஸ்திரமான பக்தியை எனக்கு வழங்கவேண்டும்.
அதனால்நான் பெருமிதம் அடைவேன்.

(12)

पशुं वेत्सि चेन्मां तमेवाधिरूढः
कलङ्गीति वा मूर्ध्नि घत्से तमेव ।
द्विजिह्वः पुनः सोऽपि ते कण्ठभूषा
त्वदङ्गीकृताः शर्व सर्वेऽपि धन्याः ॥

பசும் வேத்ஸி சேந்மாம், தமேவாதிரூட:
கலங்கீதி வா மூர்த்னி தத்ஸேதமேவ
த்விஜிஹ்வ: புன: ஶோபிதே கண்டபூஷா
த்வதங்கீக்ருதா: ஶர்வ! ஶர்வேஶபிதநயா: ॥

என்னை 'பசு' என்று (அலக்ஷ்யமாக) எண்ணுவீராகில் அதன்மீது தானே தாங்கள் பயணிக்கிறீர்கள். களங்கம் உள்ளவன் என்றால், அவனைத்தானே தலையில் தாங்குகிறீர்கள், 'இரண்டு நாக்கன்' என்றாலோ, அவனும் தானே தங்கள் கழுத்தில் ஆபரணமாகிறான். இப்படி தாங்கள் ஏற்றதால் அவர்களெல்லாம் புண்யசாலிகள் ஆகவில்லையா?

(13)

न शक्रोमि कर्तुं परद्रोहलेशं
कथं प्रीयसे त्वं न जाने गिरीश ।
तथा हि प्रसन्नोऽसि कस्यापि कान्ता -
सुतद्रोहिणो वा पितृद्रोहिणो वा ॥

ந ஸக்நோமி கர்தும் பரத்ரோஹலேஸம்
கதம் ப்ரீயஸே த்வம் ந ஜானே கிரீஸ!
ததாஹி ப்ரஸந்நோஸி கஸ்யாபி காந்தா-
ஸுத த்ரோஹிணே வா பித்ருத்ரோஹிணேவா ॥

சிறிதேனும் பிறருக்கு தீங்கு செய்தறியேன். ஆனால் த்ரோஹம் செய்தவர் பாலும் தாங்கள் அன்பு கொண்டது எப்படியோ தெரியவில்லை. ஓரிருவர் அப்படி த்ரோஹம் செய்தும் தங்கள் அன்புக்குப் பாத்திரமாகவில்லையா?

(14)

स्तुतिं ध्यानमर्चा यथावद्विधातुं
भजनप्यजानन्महेशावलम्बे ।
त्रसन्तं सुतं त्रातुमग्रे मृकण्डो -
र्यमप्राणनिर्वापणं त्वत्पदाब्जम् ॥

ஸ்துதிம் த்யானமர்ச்சாம் யதாவத்விதாதும்
பஜன் அப்யஜானன் மஹேஸாவலம்பே।
த்ரஸந்தம் ஸுதம் த்ராதுமக்ரே ம்ருகண்டோ:
யமப்ராண நிர்வாபணம் த்வத்பதாப்ஜம் ॥

எனக்கு ஸ்தோத்ரம், தியானம், பூஜை ஆகியவற்றை முறையாகச் செய்யத் தெரியாது. ஆனால், மருண்ட ம்ருகண்டு விரிப்பிள்ளையைக் காக்கவேண்டி யமன் உயிரையே மாய்த்த தங்களது திருவடியை அறியாமலே பற்றியுள்ளேன்.

(15)

शिरोदृष्टिहृद्रोगशूलप्रमेह -

ज्वराशो जरायक्ष्महिककाविषार्तान् ।

त्वमाद्यो भिषग्भेषजं भस्म शंभो

त्वमुल्लाघयास्मान्वपुर्लाघवाय ॥

ஸிரோத்ருஷ்டி - ஹ்ருத்ரோக - ஸூலப்ரமேஹ-
ஜ்வராஸோ - ஜரா - யக்ஷ்ம - ஹிக்கா - விஷார்த்தான்
த்வமாத்யோ பிஷக், பேஷஜம் பஸ்ம ஸம்போ!
த்வமுல்லாகயாஸ்மான் வபுர்லாகவாய ॥

எத்தனையோ கொடிய ரோகங்களைப் போக்கும் முதன்மை மருத்துவராயிற்றே தாங்கள்! ஸம்போ! தங்கள் பிரஸாதமான பஸ்மமே மருந்து. எங்களை நோயற்றவராகச் செய்தருள்வீராக!

(16)

दरिद्रोऽस्म्यभद्रोऽस्मि भग्नोऽस्मि दूये

विषण्णोऽस्मि सन्नोऽस्मि खिन्नोऽस्मि चाहम् ।

भवान्प्राणिनामन्तरात्मासि शंभो

ममाधिं न वेत्सि प्रभो रक्ष मां त्वम् ॥

தரித்ரோஸ்மி, அபத்ரோஸ்மி, பக்னோஸ்மி தூயே
விஷண்ணோஸ்மி, ஸந்நோஸ்மி, கின்னோஸ்மி
சாஹம்!

பவான் ப்ராணிநாம் அந்தராத்மாஸி ஸம்போ
மமாதிம் நவேத்ஸி ப்ரபோ ரக்ஷ மாம் த்வம் ॥

நான் ஏழ்மைப்பட்டு சீராக இல்லாததால் மனம் உடைந்துள்ளேன். நொந்து கிலேசப்படுகிறேன். தாங்கள் பிராணிகளின் அந்தராத்மாவாக இருப்பதால், ஹேஸும் போ! என் துன்பம் தெரியவில்லையா? என்னை காப்பாற்றுவீராக!

(17)

त्वदक्ष्णोः कटाक्षः पतेत्यक्ष यत्र

क्षणं क्ष्मा च लक्ष्मीः स्वयं तं वृणाते ।

किरीटस्फुरच्चामरच्छत्रमाला -

कलाचीगजक्षौम भूषाविशेषैः ॥

த்வதக்ஷ்ணோ: கடாக்ஷ: பதேத் தர்யக்ஷ யத்ர

க்ஷணம் க்ஷமா ச லக்ஷ்மீ: ஸ்வயம் தம் வருணாதே!

கிரீடஸ்புரச்சாமரச்சத்ரமாலா-

கலாசீ-கஜ-செக்ஷளம-பூஷா-விசேஷை: ||17||

ஈசனே! நீர் முக்கண்ணராயிற்றே! உமது கடாக்ஷம் யார்மேல் ஒரு நொடியாவது விழுகிறதோ, அவன்பால் பூமி, சொத்து, சுதந்திரம் அரசாட்சி அனைத்தும் தாமே குடிகொள்ள அமையுமே!

(18)

भवान्यै भवायापि मात्रे च पित्रे

मृडान्यै मृडायाप्यघट्ट्यै मखट्टने ।

शिवाङ्ग्यै शिवाङ्गाय कुर्मः शिवायै

शिवायाम्बिकायै नमस्त्यम्बिकाय ॥

பவான்யை பவாயாபி மாத்ரேச பித்ரே

ம்ருடான்யை ம்ருடாயாப்யகக்ன்யை மகக்னே!

ஸிவாங்க்யை ஸிவாங்காய குர்ம: ஸிவாயை

ஸிவாயாம்பிகாயை நமஸ்தர்யம்பகாய ||18||

பவானீ-பவராய், தாய் தந்தையராய், ம்ருடானீ - ம்ருடராய், பாபம்துடைப்பவளாய் - தக்ஷயாகம் குலைத்தவராய், மங்களவடிவம்கொண்டு சிவா - சிவனாய் விளங்கும் உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

(19)

भवद्गौरवं मल्लघुत्वं विदित्वा
 प्रभो रक्ष कारुण्यदृष्ट्यानुगं माम् ।
 शिवात्मानुभावस्तुतावक्षमोऽहं
 स्वशक्त्या कृतं मेऽपराधं क्षमस्व ॥

பவத்கௌரவம் மல்லகுத்வம் விதித்வா
 ப்ரபோ ரக்ஷ காரூண்யத்ருஷ்ட்யாநுகம் மாம்।
 ஸிவாத்மானுபாவஸ்துதாவக்ஷமோ஽ஹம்
 ஸ்வஸக்த்யா க்ருதம் மே஽பராதம் க்ஷமஸ்வ ॥

தங்களது கௌரவத்தையும் எனது சிறுமையையும்,
 நன்கு அறிந்து கருணைக்கண்ணுடன் என்னைக் காப்பீராக!
 சிவாத்மானு பூதியுடன் ஸ்தோத்ரம் செய்யமுடியவில்லை. நான்
 செய்த தவறை தாங்களே பொறுப்பேற்று மன்னிப்பீராக!

(20)

यदा कर्णरन्ध्रं व्रजेत्कालवाह -
 द्विषत्कण्ठघण्टाघणात्कारनादः ।
 वृषाधीशमारुह्य देवौपवाह्यं
 तदा वत्स मा भैरिति प्रीणय त्वम् ॥

யதா கர்ணரந்த்ரம் வ்ரஜேத் கால வாஹ-
 த்விஷத் கண்ட - கண்டா - கணுத்தகார நாதஃ!
 வ்ருஷாதீஸ மாருஹ்ய தேவௌபவாஹ்யம்
 ததா வத்ஸ மாபைரிதி ப்ரீணயத்வம் ॥20॥

யம வாஹனமாகிய மஹிஷப்பகைவனின் கழுத்தில்
 தொங்கும் மணியின் ஓசை என் செவியில் விழுவதற்குள் தங்கள்
 வாஹனமாகிய விருஷ பத்தின் மீதேறி, 'பயப்படாதே குழந்தாய்'
 - என்று சொல்லி மனம் தேற்றுவீராக!

(21)

यदा दारुणाभाषणा भीषणा मे
 भविष्यन्त्युपान्ते कृतान्तस्य दूताः ।
 तदा मन्मनस्त्वत्पदाम्भोरुहस्थं
 कथं निश्चलं स्यान्नमस्तेऽस्तु शंभो ॥

யதா தாருணாபாஷணா பீஷணா மே
 பவிஷ்யந்த்யுபாந்தே க்ருதாந்தஸ்ய தூதாஃ
 ததா மன்மனஸ்த்வத்பதா ம்போருஹஸ்தம்
 கதம் நிஸ்சலம் ஸ்யாத் நமஸ்தேஸ்து ஸம்போ!!

யமதுதர்கள் கடுஞ் சொற்களைக் கூறிக்கொண்டு
 என்னருகில் நெருங்குவதற்குள், ஹேசம்போ! ஒரு கணம் என்
 மனம் தங்கள் திருவடித் தாமரையில் பதிந்து அசையாமலிருக்க
 வேண்டுமே! உமக்கு நமஸ்காரம்.

(22)

यदा दुर्निवारव्यथोऽहं शयानो
 लुठन्निःस्वसन्निःसृताव्यक्तवाणिः ।
 तदा जह्युकन्याजलालंकृतं ते
 जटामण्डलं मन्मनोमन्दिरं स्यात् ॥

யதா துர்நிவார வ்ஸதோணுஹம் ஸயானோ
 லுடன், நி:ஸ்வஸன் நி:ஸ்ருதாவ்யக்த வாணி:
 ததா ஜஹ்யு கன்யா ஜலாலங்க்ருதம் தே
 ஜடா மண்டலம் மன்மனோ மந்திரம்ஸ்யாத்||

ஏதோ தாங்கமுடியாத வலியால் படுத்துப்புறண்டு
 பெருமூச்சுவாங்க, ஏதோ உளறிக் கொண்டிருப்பேனே, அப்
 பொழுதாகிலும் கங்கை குடிகொண்ட தங்களது ஜடாமண்டலம்,
 என் மனம் குடிகொள்ளும் இடமாக அமையட்டும்!